

T.C.
TÜRKİYE İNSAN HAKLARI VE EŞİTLİK KURUMU
2.DAİRE KARARI

Başvuru Numarası : 2022/1681
Toplantı Tarihi/Sayısı : 28.12.2023/40
Karar Numarası : 2023/1162
Başvuran : 1) N. B.
2) V. Y.
3) V. A.
4) K. K.
5) B. K.
Başvuran Vekili :-
Adres :-
Muhatap Kurum/Kişi : Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu
Muhatap Adres :-

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuranların buldukları ceza infaz kurumunda yaşadıkları hak ihlali iddialarına ilişkindir.

II. İNCELEME SÜRECİ

2. Başvuranlar, başvuru dilekçelerinde özetle;

a. 12/11/2022 tarihinde S. Ç. adlı mahpusun Kurum personelinin ihmali sonucunda kalp krizi geçirerek vefat ettiğini, Kurumda acil müdahale ekibinin bulunmadığını ve Kurum personelinin ilk yardım yöntemlerine hakim olmadığını, hasta mahpusların adli tıp raporlarına rağmen tahliye edilmeyerek ölümlere zemin hazırlandığını,

b. Kelepçeli olarak muayene edildiklerini ve söz konusu uygulamaya karşı çıktıkları takdirde muayene edilmediklerini, iki haftada bir revire çıkabildiklerini, revirde görevli doktorların tecrübesiz olduğunu ve ideolojik yaklaşımları sebebiyle yeterli tedavileri sağlamadıklarını,

c. Spor, sohbet, atölye, kurs gibi etkinliklere toplu olarak katılmalarının engellendiğini,

ç. Aynı davalardan tutuklu olanların buldukları oda ve koşulların birbirinden uzaklaştırıldığını,

d. Kurum tarafından radyolarına el konulduğunu, Kurum televizyonunda talep ettikleri kanalların yayınlanmadığını,

e. Suç tipleri nedeniyle görüntülü görüşme imkanından yararlanamadıklarını iddia etmektedir.

3. Muhatap Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu Müdürlüğünden alınan yazılı görüşte özetle:

a. Kurumda barınan mahpusların sağlık sorunlarını belirtir dilekçelerini sunması halinde görevli memurlar eşliğinde Kurum revirinde tedavi edildiği, görevli doktor tarafından talep edilmediği sürece tedavi sırasında revirde sağlık personeli haricinde personel bulunmadığı, mahpusların revirde yeterli düzeyde tedavi edilemeyeceği anlaşıldığı takdirde görevli doktor tarafından hastaneye sevk edildiği,

Bu belge, güvenli elektronik imza ile imzalanmıştır.

b. Kurumda terör ve örgütlü suçlar nedeniyle bulunan mahpusların uzun, orta ve kısa dalga radyo frekansları üzerinden yayınlanan mesajlar ile örgütsel iletişim sağlamaya ve talimat vermeye çalıştıklarının tespit edilmesi üzerine mahpusların yalnızca FM bantlı radyo kullanımlarına izin verilmesi kararı alındığı,

c. Mahpusların kişisel özellikleri, suç türleri, örgütsel konumları dikkate alınarak örgütsel iletişime engel olacak şekilde belirlenen program dahilinde sosyal, kültürel, sohbet ve spor hakkından faydalanmasının sağlandığı,

ç. Kurum televizyonunda yayınlanması istenen kanallar için anket usulüyle mahpuslardan taleplerin toplandığı ve İdare ve Gözlem Kurulu tarafından yayınlanmasında sakınca bulunmayan kanalların yayınının yapıldığı, halihazırda Kurum televizyonunda farklı türlerde yayın yapan 33 kanalın bulunduğu ifade edilmiştir.

4. Muhatabın yazılı görüşlerine karşı başvurular tarafından süresi içerisinde herhangi bir yazılı görüş sunulmamıştır.

III. İLGİLİ MEVZUAT

5. 20/4/2016 tarihli ve 6701 sayılı Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanunu'nun "*Kurumun görevleri*" başlıklı 9'uncu maddesinin birinci fıkrasının (i) bendi şöyledir:

"Özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamındaki başvurularını incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek."

6. Mezkûr Kanun'un "*Başvurular*" başlıklı 17'nci maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"(1) Ayrımcılık yasağı ihlalinden zarar gördüğü iddiasında bulunan her gerçek ve tüzel kişi Kuruma başvurabilir. Kuruma başvuru, illerde valilikler, ilçelerde kaymakamlıklar aracılığıyla da yapılabilir. Başvuru hakkının etkin bir şekilde kullanılmasına hiçbir surette engel olunamaz. Başvurulardan herhangi bir ücret alınmaz.

(...)

(8) 9 uncu maddenin birinci fıkrasının (i) bendi kapsamında yapılan başvurular hakkında da bu madde hükümleri uygulanır.

(...)"

7. 24/11/2017 tarihli ve 30250 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik'in "*Ön incelemenin yapılması*" başlıklı 48'inci maddesinin birinci fıkrasının ilgili kısmı şöyledir:

"Kuruma yapılan başvurular, inceleme ve araştırmaya geçilmeden önce ön incelemeye tabi tutulur ve sonucunda; ... d) Kuruma başvurmadan önce Kanuna aykırı olduğu iddia edilen uygulamanın düzeltilmesinin ilgili taraftan talep edilip edilmediği, ... yönlerinden incelenir."

8. 24/11/2017 tarihli ve 30250 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik'in "*Karar türleri*" başlıklı 65'inci maddesi şöyledir:

"Kurum, yapılan başvuru veya resen inceleme kapsamında yaptığı inceleme ve araştırma sonucunda incelenemezlik kararı, gerekçeli kabul edilmezlik kararı, gönderme kararı, ihlal kararı, idari yaptırım kararı, uzlaşma kararı, ret kararı ve karar verilmesine yer olmadığına dair karar verir."

9. Mezkûr Yönetmelik'in "*Gerekçeli kabul edilmezlik kararı*" başlıklı 67'nci maddesi şöyledir:

"(1) Ön inceleme aşamasında, başvurunun açıkça dayanaksız olup olmadığı, başvurunun hakkın

kötüye kullanımını teşkil edip etmediği, ayrımcılık yasağı ihlalden kaynaklanan bir zararın bulunup bulunmadığının tespiti açısından incelenebilirliğin esasla birlikte incelenmesi kararlaştırılan başvurulara ilişkin esas inceleme ve araştırma aşamasında söz konusu koşulları taşımayan başvurularla ilgili gerekçeli kabul edilmezlik kararı verilir.

(2) Ön inceleme aşamasında incelenabilir bulunan ya da incelenebilirliği esasla birlikte incelenmesi ve araştırılması kararlaştırılan başvuruların 48'inci maddede belirtilen gerekli koşulları taşımadığının anlaşılması halinde de bu başvurularla ilgili gerekçeli kabul edilmezlik kararı verilir."

IV. DEĞERLENDİRME VE GEREKÇE

10. Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumunun amacı; insan onurunu temel alarak insan haklarının korunması ve geliştirilmesi, kişilerin eşit muamele görme hakkının güvence altına alınması, hukuken tanınmış hak ve hürriyetlerden yararlanmada ayrımcılığın önlenmesi ile bu ilkeler doğrultusunda faaliyet göstermek, işkence ve kötü muameleyle etkin mücadele etmektir.

11. 6701 sayılı Kanun'un 9'uncu maddesinde; insan hakları ihlallerini resen incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, ayrımcılık yasağı ihlallerini resen veya başvuru üzerine incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamındaki başvurularını incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek Kurumun görevleri arasında sayılmıştır.

12. Cezaevlerinde kötü muamele olarak kabul edilecek hususlar farklı şekillerde tezahür edebilir. Bunların birçoğu cezaevi idaresi ve görevlilerinin kasıtlı davranışlarından kaynaklanabileceği gibi yönetsel hatalar veya yetersiz kaynaklar sebebiyle de ortaya çıkabilir. Bu nedenle mahkûmlar için bir cezaevindeki yaşam tüm yönleriyle değerlendirilmelidir. Cezaevlerindeki yaşam, mahkûmlara sunulan aktivitelerin genişliğinden, mahkûmlar ve ceza infaz görevlileri arasındaki ilişkilerin genel durumuna kadar geniş bir alanda değerlendirilmelidir (Avrupa İşkence ve İnsanlık dışı veya Onur Kırıcı Ceza veya Muamelenin Önlenmesi Komitesinin (CPT) Standartları, 2002).

13. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), kötü muamele yasağının ihlal edildiğine ilişkin iddiaların uygun kanıtlarla desteklenmesi gerektiğini, Mahkeme tarafından bu konuda değerlendirme yapılırken makul şüpheden uzak kanıtların bulunmasının arandığını, bu kapsamdaki bir kanıtın yeterince ciddi, açık ve tutarlı emarelerden ya da aksi ispat edilemeyen karinelere de oluşabileceğini belirtmektedir (AİHM, *Labita/İtalya* [BD], Başvuru No: 26772/95, 6/4/2000, para. 121).

14. Hasta bir kimsenin özgürlüğünden mahrum bırakılması, kötü muamele yasağı bağlamında birtakım sorunlara yol açabilir. Keza AİHM'e göre Sözleşme'de özgürlüğünden mahrum bırakılan ve hastalığı olan kişilerin durumlarına ilişkin özel bir hüküm bulunmasa da hasta olan bir kimsenin özgürlüğünden mahrum bırakılmasının, Sözleşme'nin 3'üncü maddesi uyarınca sorunlara yol açabileceği göz ardı edilemez (AİHM, *Mouisel v. Fransa*, Başvuru No: 67263/01, 21/5/2003, para. 38).

15. Başvuranlar 12/11/2022 tarihinde Kurumda bulunan Süphan ÇABUK adlı mahpusun Kurum personelinin ihmali sonucunda kalp krizi geçirerek vefat ettiğini, adı geçen mahpus gibi hasta mahpusların adli raporlarına rağmen tahliye edilmeyerek ölümlere zemin hazırlandığını iddia etmektedir. Başvuranların iddiası üzerine muhatap İdareden adı geçen mahpus hakkında tutulan sağlık dosyası kayıtları ve ölümüne ilişkin belgeler talep edilmiştir. Kurumumuza iletilen söz konusu belgeler incelendiğinde; adı geçen mahpusun 12/11/2022 tarihinde saat 11.00 sularında fenalaştığı ve Kurum doktoru tarafından ilk müdahalenin yapıldığı, saat 11.20 sularında entübe edilerek hastaneye sevk edildiği, bu süreçte adı geçen mahpusa kalp masajı ve defibrilasyon

işlemi uygulandığı ancak 12.30 sularında mahpusun hayatını kaybettiği, mahpusa karşı darp ve cebir izine rastlanılmadığı Rize Eğitim ve Araştırma Hastanesinin 12/10/2022 tarihli ve ... numaralı genel adli muayene raporundan anlaşıldığı belirtilmekle birlikte başvuruların adı geçen mahpus gibi hasta mahpusların adli tıp raporlarına rağmen tahliye edilmedikleri iddiası üzerine yapılan incelemede; adı geçen mahpusun tahliye edilmesi gerektiğine dair herhangi bir adli tıp raporunun bulunmadığı anlaşılmış olup başvuruların iddialarının açıkça dayanaktan yoksun olması sebebiyle kabul edilmez olduğu değerlendirilmiştir.

16. 13/12/2004 tarihli ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un "*Hükümlünün muayene ve tedavi istekleri*" başlıklı 71'inci maddesinin birinci fıkrası şöyledir: "*Hükümlü, beden ve ruh sağlığının korunması, hastalıklarının tanısı için muayene ve tedavi olanaklarından, tıbbî araçlardan yararlanma hakkına sahiptir. Bunun için hükümlü öncelikle kurum revirinde, mümkün olmaması hâlinde Devlet veya üniversite hastanelerinin mahkûm koşullarında tedavi ettirilir.*"

17. Başvurular iki haftada bir revire çıkabildiklerini, revirde görevli doktorların tecrübesiz olduğunu ve ideolojik yaklaşımları sebebiyle yeterli tedavileri sağlamadıklarını, kelepçeli olarak muayene edildiklerini ve söz konusu uygulamaya karşı çıktıkları takdirde muayene edilmediklerini iddia etmektedir.

18. Hastalığı olan mahpuslara sevk veya tedavileri sırasında kelepçe takılması, işkence ve kötü muamele yasağı ile bağlantılı olarak mahpuslara yönelik muameleler kapsamında değerlendirilebilir. AİHM'e göre kelepçe gibi hareketi kısıtlayıcı araçların kullanılması, hukuka uygun bir tutma kararıyla ilgili olarak uygulanması ve makul ölçüde gerekli olandan fazla güç kullanmayı içermemesi veya kişinin kelepçeli halini kamuya ifşa etme amacı taşımaması halinde, Sözleşme'nin 3'üncü maddesi bakımından bir sorun doğurmamaktadır. Bu işlemin uygulanmasında kişinin kaçma, yaralamaya veya bir zarara sebebiyet verme riski bulunup bulunmadığı ile tıbbi tedavi için hastaneye sevkine kendine özgü koşulları dikkate alınmalıdır (AİHM, *Henaf v. Fransa*, Başvuru No: 65436/01, 27/2/2004, para. 48). Bu bağlamda özgürlüğünden mahrum bırakılan hasta bir mahpusa sevk veya tedavi sırasında kelepçe takılması; mahpusun kaçma, kendisine veya başka birine zarara sebebiyet verme riskinin olmadığı veya böylesi bir uygulamanın orantısız olduğu veya mahpusun kamuya ifşa edilmesi amacını taşıması halinde işkence ve kötü muamele yasağı bakımından bir sorun oluşturabilir.

19. Muhatap İdare, söz konusu iddiaların gerçekleri yansıtmadığını belirterek başvurulara ait sağlık dosyalarını Kurumumuza iletmiştir. İletilen sağlık dosyalarında yapılan incelemede; başvuruların Kurumun mevcudu da göz önünde bulundurulduğunda Kurum revirinde yeterli ölçüde tedavi edildikleri, sağlık durumlarına göre haklarında hastaneye sevk kararlarının verildiği ve kayıtların düzgün tutulduğu değerlendirilmiştir. Bununla birlikte kelepçeli olarak muayene edildikleri ve uygulamayı kabul etmedikleri takdirde muayene olamadıkları iddiasına karşılık muhatap İdare; Kurum doktoru tarafından talep edilmediği takdirde mahpuslar tedavi edildiği sürede kelepçelerinin çıkarıldığı, kelepçe ile tedavi konusunda tedavi esnasında tedavi yapan doktorlar tarafından kelepçenin tedaviye engel bir durum teşkil edip etmediğinin değerlendirilmesi suretiyle işlem yapıldığı belirtilmiştir. Yukarıda da bahsi geçtiği üzere başvuruların düzenli olarak revirde muayene edildiği ve muayeneleri sonrası hastaneye sevk, ilaç reçete edilmesi gibi işlemlerin gerçekleştirildiği tespit edilmiş olup başvuruların iddialarının açıkça dayanaktan olması sebebiyle kabul edilmez olduğu kanaatine varılmıştır.

20. Başvuruların Kurumdaki sosyal, kültürel ve sportif faaliyetlere toplu olarak katılmadıkları iddiasına karşılık muhatap Kurum tarafından, söz konusu faaliyetlerin Kurumun fiziksel yapısından kaynaklanan kısıtlılıklar ve mahpusların suç türleri ile tehlikelilik düzeyleri göz önünde bulundurularak gerçekleştirildiği ifade edilmektedir.

21. Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un "*Beden eğitimi*" başlıklı 87'nci maddesine göre: "*(1) Hükümlünün toplumsal, ruhsal ve bedensel gelişmelerini sağlamak amacıyla fizik ve ruhsal sağlık durumlarının elverdiği ölçüde spor, beden eğitimi ve eğlendirici etkinliklere katılmasına*

müsaade olunur ve olanaklar ölçüsünde yer ve araç sağlanır. (2) Açık havada çalışmayan veya kapalı ceza infaz kurumlarında bulunan hükümlüye, hava koşulları elverdiği ölçüde, günde en az bir saat açık havada gezinmek olanağı verilir. Bu süre içerisinde bireysel spor da yapılabilir. Kurum dışındaki etkinliklere açık ceza infaz kurumları ile çocuk eğitimevlerinde bulunan hükümlüler katılabilirler.” Mezkûr Kanun’un “Kütüphane ve kurslardan yararlanma” başlıklı 88’inci maddesine göre: “Hükümlü, çalışma saatleri dışında ve belirlenecek düzene göre idarece tertiplenen kurslara katılabilir ve kütüphaneden yararlanabilir. Bu konudaki programlar uzmanların önerileri ve hükümlünün istekleri dikkate alınarak kurum yönetimince belirlenir.”

22. Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü tarafından çıkarılan 22/1/2007 tarihli ve 45/1 No.lu Ceza İnfaz Kurumlarının Tahsisi, Nakil İşlemleri ve Diğer Hükümler Hakkında Genelge’nin “Ortak Etkinlikler” başlıklı 3’üncü bölümünün 1’inci ve 13’üncü maddelerine göre: “Hükümlü ve tutuklular işledikleri suçlara, kurumdaki davranışlarına, ilgi ve yeteneklerine göre gruplandırılarak, güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, kendileri için hazırlanmış iyileştirme programları çerçevesinde eğitim, spor, meslek kazandırma ve çalışma ile diğer sosyal ve kültürel faaliyetlere katılırlar. Bu faaliyetler yüksek güvenli kurullar ile diğer kurumların yüksek güvenli bölümlerinde on kişiyi aşmayacak gruplar hâlinde yürütülür. Programların süresi ve katılacak hükümlü tutuklu sayısı her programın özelliği, güvenlik koşulları ve kurumun olanakları dikkate alınarak idare ve gözlem kurulunca belirlenir. İyileştirme programlarının amaca aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutuklular yönünden bu uygulamaya son verilebilir veya gerekli değişiklikler yapılabilir. Güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, idare ve gözlem kurulu tarafından belirlenen istekli hükümlü ve tutuklular, on kişiyi aşmayacak gruplar hâlinde ve idarenin gözetiminde, açık görüş alanlarında veya diğer ortak yerlerdeki sosyal faaliyetler çerçevesinde haftada toplam on saati aşmamak üzere sohbet amacıyla bir araya getirilebilir. Bu faaliyet hafta içerisinde açık görüş, avukat ve ziyaretçi görüşlerini aksatmayacak şekilde yaptırılır.”

23. Başvuranların, sosyal, kültürel ve sportif faaliyetlere toplu olarak katılmadıkları iddiası ile ilgili olarak; söz konusu etkinliklerin mahpusların kişisel özellikleri, suç türleri, örgütsel konumları dikkate alınarak örgütsel iletişime engel olacak şekilde belirlenen program dahilinde faydalanılmasının sağlandığı ve bu konuda Kurum İdaresinin takdir yetkisinin bulunduğu, Kurum İdaresi tarafından Kurumun fiziksel koşullarının elverdiği ölçüde bu tür faaliyetlerin gerçekleştirildiği anlaşılmakta olup söz konusu uygulamanın mevzuata uygun olduğu ve muhatap İdarenin gerekçelerinin makul olduğu kanaatine varılmıştır. Bu bağlamda, başvuranların söz konusu iddiası açıkça dayanaktan yoksun olduğundan kabul edilmez olarak değerlendirilmektedir.

24. 5275 sayılı Kanun’un “Hükümlünün barındırılması ve yatırılması” başlıklı 63’üncü maddesi şöyledir: “Tehlikeli hâli bulunan hükümlü ancak bir veya üç kişilik odalarda, diğer hükümlüler ise kurumun fizikî yapısı, kapasite durumu ve güvenlik gerekleri göz önüne alınarak cezaevi yönetimi tarafından belirlenecek sayıda mahkûmun kalabileceği odalarda barındırılırlar.”

25. Başvuranlar, aynı davalardan tutuklu olanların buldukları oda ve koşulların birbirinden uzaklaştırıldığını iddia etmektedir. Ceza İnfaz Kurumlarının Yönetimi ile Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Yönetmelik’in 28’inci maddesinde İdare ve Gözlem Kurulunun görev ve yetkileri düzenlenmiş, birinci fıkranın (b) ve (ç) bentlerinde hükümlülerin odalarını belirleme ve değiştirme yetkisi İdare ve Gözlem Kuruluna verilmiştir. Başvuru incelendiğinde; başvuranların oda değişikliği talep ettiklerine dair bir belgenin, İdare ve Gözlem Kurulunun aynı davadan mahpus olanların birbirinden uzak odalarda barındırılmasına yönelik herhangi bir kararının bulunmadığı da göz önünde bulundurulduğunda söz konusu iddianın somut gerekçelere dayandırılmadığı

ve açıkça dayanaktan yoksun olması sebebiyle kabul edilmez olduğuna kanaat getirilmiştir.

26. 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un "*Hükümlünün radyo, televizyon yayınları ile internet olanaklarından yararlanma hakkı*" başlıklı 67'nci maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"(1) Hükümlü, ceza infaz kurumlarında merkezî yayın sistemi bulunduğu takdirde bu sisteme bağlı olarak radyo ve televizyon yayınlarını izleme hakkına sahiptir.

(...)

(4) Bu haklar, tehlikeli hâlde bulunan veya örgüt mensubu hükümlüler bakımından kısıtlanabilir."

27. Başvuru dosyası kapsamında, başvuru dilekçesindeki "*mahpusların radyolarına el konularak müzik ve haber dinleme haklarının ellerinden alındığı, talep edilen kanalların merkezi sistem üzerinden verilmediği*" iddiaları değerlendirilmeye alındığında; muhatap Kurumun "*Kurumda terör ve örgütlü suçlar nedeniyle bulunan mahpusların uzun, orta ve kısa dalga radyo frekansları üzerinden yayınlanan mesajlar ile örgütsel iletişim sağlamaya ve talimat vermeye çalıştıklarının tespit edilmesi üzerine mahpusların yalnızca FM bantlı radyo kullanımlarına izin verilmesi kararı alındığı*" cevabının makul ve gerekli bir neden olduğu değerlendirilmekte ve başvuranın iddialarının yerinde olmadığı kanaatine varılmaktadır. Ayrıca 5275 sayılı Kanun, mahpusların radyo ve televizyon yayınlarını izleme hakkının olduğunu hüküm altına almış olmakla birlikte televizyon kanalı sayısı ile ilgili bir alt sınır öngörmemiş olup bu hususun idarenin takdir yetkisi kapsamında olduğu değerlendirilmektedir. Bununla birlikte Kurum televizyonunda farklı türlerde yayın yapan 33 kanalın bulunduğu, yeterli sayıda müzik ve haber kanalının listede yer aldığı görülmüş, bu sebeplerle iddiaların açıkça dayanaktan yoksun olması sebebiyle kabul edilmez olduğu değerlendirilmiştir.

28. Başvuranlar, görüntülü telefon görüşmesi sisteminden yararlandırılmamalarının ayrımcılık yasağına aykırılık oluşturduğunu iddia etmektedir. Ceza İnfaz Kurumlarının Yönetimi ile Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Yönetmelik'in "*Telefonla görüşme hakkı*" 74'üncü maddesinin (ğ) bendi şöyledir:

"Terör ve çıkar amaçlı suç örgütü üyeleri, görüntülü görüşme ve görüşme süresinin uzatılmasına ilişkin bu haktan kurumdaki tutum, davranış, eğitim ve iyileştirme faaliyetlerine katılma gibi durumları göz önünde bulundurularak idare ve gözlem kurulu tarafından yapılacak değerlendirmeye göre yararlandırılabilir."

29. Başvuranların suç grupları itibarıyla görüntülü görüşme hakkından yararlanabilmeleri, adı geçen Yönetmelik maddesi uyarınca İdare ve Gözlem Kurulunun değerlendirmesine bağlı olup başvuranların görüntülü görüşme hakkından yararlanmak için öncelikle İdare ve Gözlem Kuruluna başvurmaları gerekmekte, İdare ve Gözlem Kurulunun başvuranlar hakkında yapacağı değerlendirmeye karşı kararın tebliğinden itibaren 15 gün içinde İnfaz Hakimliğine şikayet, İnfaz Hakimliği kararına karşı da kararın tebliğinden itibaren 7 gün içinde Ağır Ceza Mahkemesine itiraz hakları bulunmaktadır. Başvuru dilekçesi ve muhatap Kurum İdaresinin yazılı görüşü incelendiğinde; başvuranların konu hakkında muhatap Kurum İdaresine ya da İdare ve Gözlem Kuruluna başvurduklarına dair herhangi bir bilgi tespit edilememiş olup ilgili tarafa başvuru şartının sağlanmadığı gerekçesiyle iddianın kabul edilmez olduğu değerlendirilmiştir.

V. KARAR

A. Başvurunun KABUL EDİLMEZ OLDUĞUNA,

B. Kararın taraflara tebliğine ve KAMUOYUNA DUYURULMASINA,

C. Karara karşı tebliğ tarihinden itibaren 60 gün içerisinde Ankara İdare Mahkemesine başvurulabileceğine,

28/12/2023 tarihinde, OY BİRLİĞİYLE, karar verildi.

e-imzalıdır

Muhammet Ecevit CARTİ
Daire Başkanı

e-imzalıdır

Dr. Burhan ERKUŞ
Üye

e-imzalıdır

İsmail AYAZ
Üye

e-imzalıdır

Mehmet Emin GENÇ
Üye

e-imzalıdır

Ünal SADE
Üye